

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Pavel Sekerák</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2021)</u>	<u>Pavel Sekerák</u>

O knihe

Príbeh o zdanlivo nečakanom, či dokonca osudovom, stretnutí dvoch osamelých ľudí. Vzíde z tohto stretnutia osudová láska ako z rozprávky, alebo si osud pre nich pripravil niečo iné?

Júlia

Päť hodín ráno. Spálňou sa rozoznala známa melódia Júliinho budíka. Lenže tá už bola dávno hore a práve si zalievala kávu. Hlasitosť zvonenia postupne stúpala, budík sa tým neodbytné dožadovo vypnutia. Položila preto kanvicu s horúcou vodou na kraj stola a ponáhľala sa ho vypnúť. Len tesne ju minula, keď si to rýchlym krokom namierila do spálne. Zatlačila tlačidlo na vrchu malého stroja do vnútra, aby si mohla naplno vychutnať ticho hmlistého jarného rána. Cez pootvorené okno prúdil do kuchyne chladný vlhký vzduch. Držiac šálku horúcej kávy oboma rukami, priložila si ju k perám a užívala si jeden dúšok svojho obľúbeného nápoja za druhým. Vždy ju to nabudilo a doslova naštartovalo do každého pracovného dňa. Aj dnes to cítila rovnako a povzbudená kofeínom pokračovala vo svojom rannom rituále. I keď teraz bolo chladno, predpoveď sľubovala veľmi teplý deň. Preto sa rozhodla vziať si na seba veselé, oranžové, kvetované šaty. Dokonale sa hodili ku jej hustým červeným kučeravým vlasom. Za okamih sa už kochala pohľadom do zrkadla, v ktorom videla pôvabnú ženu odetú do nádherných farieb. Spokojná s tým čo videla vo veľkom zrkadle, presunula sa do kúpeľne a prišiel na radu mejkap. Rada sa líčila. Milovala všetko krásne, či už to boli kvety, vône, hudba, alebo ona sama. A bola v tom dobrá. Vedela ako správne naniest' očné tieň, či ako to neprehnať s linkou. Navyše, vďaka jej prirodzene dlhým nádherným mihalniciam, nebola odkázaná na tie škaradé umelé náhrady, ktoré aj pri najlepšej vôli, zakaždým vyzerajú neprirodzene. Čo by za to iné dievčatá, či ženy, dali... Ešte naposledy sa naklonila ku zrkadlu, dávala sa do svojich olivových očí a našpúlila pery pre veľké finále. Priložila ku nim výrazný rúž a automatickým pohybom nanášala prvú vrstvu. Lenže už sa tak trochu ponáhľala, ranná káva jej dnes zabrala viac času ako obyčajne. Stačil jeden neopatrný pohyb a špička rúžu sa zlomila. Prvotné sklamanie z toho, čo sa stalo, trvalo asi tak štyri milisekundy, pretože ako správna dáma, hneď mala po ruke ďalší. A tak už o minútku s úsmevom na tvári zamykala dvere domu.

Okolo garáže, v ktorej mala zaparkované svoje autíčko, prešla bez povšimnutia. Už dlhšie bolo pokazené a poslednú dobu aj tak nerada šoférovala. Zvykla si jazdiť do práce autobusom. Najmä v zime to bolo pre ňu omnoho pohodlnejšie. Každý deň dochádzala do pár kilometrov vzdialeného okresného mesta. Napriek tomu nikdy neuvažovala na tým, že by sa tam presťahovala. Aj keď bola na všetku prácu v dome sama, nevadilo jej to. Je to dedičstvo po jej rodičoch a strávila v ňom celý svoj život. Opustiť ten dom by bolo ako opustiť milované dieťa. Neprichádzalo to do úvahy. Na zastávku to mala iba kúsok. Dnes si však musela i trošku pobehnúť, pretože autobus tam už stál a jeho dvere sa pomaly zatvárali. Stihla to v poslednej chvíli.

„Už som si myslel, že Vám na dnes dali voľno...“ - prihovoril sa jej šofér, ktorý touto linkou jazdil pravidelne a Júliu vozil do mesta už niekoľko rokov.

„Ja a voľno? To by nastal koniec sveta.“ - zasmiala sa schuti.

Usadila sa na obvyklé miesto a dívala, ako sa krajina pomaly odkrýva. Hmla pozvoľne ustupovala, dvíhala sa a odhaľovala okolité kopce a lúky. Mala rada mestský život, jeho ruch a rozhovory s ľuďmi. Ale za nič na svete by tento pohľad nevymenila. Tie očarujúce lesné zákutia, dych berúce výhľady. A hlavne ten pokoj, do ktorého sa mohla ukryť vždy, keď prišla z práce. Každý by mal mať nejaké miesto, kde načerpá silu a upokojí myseľ. Každý by mal mať svoju búťľavú vrbu. Júlia ju mala. Pri jednom z rybníkov za dedinou stála staručká vrba. Keď bola Júlia malým dievčatkom, udrel do nej blesk. Strom sa rozštípil a časť kmeňa vyhorela. Zvyšok stromu zostal akoby zázrakom nedotknutý. Dvojfarebný stromček. Takto ju ako dieťa volala. Tá vrba bola svedkom jej detských hier s dievčatami, počúvala jej plač, keď ju niečo trápi, a bola aj pri jej prvom bozku. Spreádzala ju celý život. Dokonca, aj teraz, keď je z nej dospelá a samostatná žena, rada číta knihy v jej tieni. Ukrytá za dlhými visiacimi konármi, ktoré sa takmer dotýkajú zeme.

Nostalgické rozjímanie prerušilo oznámenie ďalšej zastávky. Nachádzala sa priamo pred školou, v ktorej pracovala. Práca bola jej druhým domovom. Veď akoby aj nie, keďže v nej trávila toľko času. Ale samotná práca ju bavila. Veselý džavot detí, ich neobyčajné otázky a ich jedinečný pohľad na svet, boli pre ňu ako droga, ktorej dávku potrebovala každý deň. Obohacovali jej život a robili ho znesiteľným. Pri nich úplne zabúdala na skutočnosť. Na to, že je sama a večer ju bude čakať iba prázdny, aj keď milovaný, dom. Nebolo to tým, že by o ňu muži nejavili záujem. Práve naopak. Vďaka svojmu atraktívnemu zovňajšku bola pre opačné pohlavie veľmi príťažlivá. No žiadny z nich sa nedostal až ku jej srdcu. Samozrejme, každý kompliment poteší. Lenže ona túžila po niečom viac. Nemala záujem o flirt, chcela niečo trvalé. Úprimnú, osudovú lásku, o ktorej toľko čítala v románoch, v ktorú verila aj napriek tomu, že celý svet okolo nej bol diametrálne odlišný. Hodnoty, ktoré vyznávala už dávno neboli „in“. Názory ostatných a reči o tom, že je staromódna, či dokonca žije v rozprávke, jej boli úplne ukradnuté. Nepotrebovala ich. Dobré poznala svoju cenu. Kolegovia i kolegyně v práci si už na ňu zvykli, aj keď niektoré s tým dosť dlho bojovali. Snažili sa ju presvedčiť, že žena ako ona predsa môže mať koho chce. Otvorene sa priznávali ku tomu, že ak by vyzerali ako Júlia, bez váhania by mierili vyššie a namotali by nejakého bohatého chlapa, ktorý by ich zabezpečil a nemuseli by sa vyčerpávať, niekedy dosť nevďačnou, prácou v škole. V tomto sa nikdy nezhodli. No napriek tomu dokázali spolu celkom dobre spolupracovať.

Miloš

„Booože, to bola zase noc...“ - povzdychol si a priložil ruku na boľavú hlavu.

Len veľmi neochotne sa vymotal z postele. Bol si vedomý, že ani dnes nestihne prísť do práce načas. No dnes by nemal mať až taký výrazný sklz, pretože už bol oblečený. V noci sa mu totiž zdalo úplne zbytočné zoblíkať sa pre tie úbohé dve hodiny spánku, ktoré ho čakali. Pomalým krokom zamieril do kúpeľne, aby sa aspoň ako-tak upravil. Opláchol si tvár studenou vodou a prižmúrenými očami sa díval na svoj odraz v špinavom zrkadle. Hľadel do svojich hnedých očí plných krvavých žiliek. Ostrá bolesť mu ešte nedovolila mať ich dlhšie otvorené. Pretieral si ich

mokrými rukami a tým to ešte viac zhoršil. Prišerne ho rezali. Ani nevedel ako a opäť sa ocitol v posteli. Zatvoril oči, aby ho tak neboleli a pri tom mal pocit akoby sa celý svet začal otáčať. Držal sa posteľe, aby nespadol. Všetko sa mu zlialo do jednej machule, ktorá nakoniec stmavla až sa z nej stala čierno-čierna tma. Vtedy sa všetko upokojilo a svet sa prestal krútiť ako bláznivý. Dokonca prestal existovať. Čas sa zastavil a on sa ocitol na samom dne čiernej prázdnoty.

Bol by tam hádam aj celú večnosť, ak by jeho kolega vzdal svoju snahu dovolať sa mu už po treťom zazvonení. Mobil však vytrvalo zvonil ďalej.

„H?“ - to bolo jediné, čo jeho kolega počul, keď mu konečne zodvihol.

„Miloš, kde trčíš?! Dnes je tá porada! Čo si zabudol?!“ - pýtal sa nahnevane a naliehavo zároveň.

„Už idem...“ - povzdychol si Miloš a nevedno či zámerne, alebo nechtiac, vypol telefón úplne.

Prešlo pár minút, oči mu stále slzili, ale už neboleli. Znovu stál pred zrkadlom a skúmal svoje krvavé bielka. Ťažko si povzdychol a opäť nabral do dlaní studenú vodu, ktorá vzápätí skončila na jeho tvári. Mokrou rukou si prešiel po vlasoch, poškriabal sa po brade a zhodnotil, že je pripravený ísť do práce. Pred tým, ako za sebou zabuchol dvere prenajatého bytu, priložil si k ústam prázdnu plechovku od energetického nápoja v nádeji, že tam je ešte aspoň pár kvapiek. Márne. Bola úplne prázdna. Rovnako ako všetky ostatné. Iba nad tým mávol rukou a zbehol dolu schodmi ku autu. Ani raz sa cestou nepozrel na hodiny, nechcel sa zbytočne dostať do ešte väčšieho stresu aký už mal z toho, že nepríde na poradu včas. Nehovoriac o tom, že si vôbec nepripravil potrebné podklady, o ktoré ho šéf žiadal už asi pred dvomi týždňami. Nie, nebol nezodpovedný, len toho mal jednoducho príliš veľa. Zaparkoval na poslednom voľnom mieste pred reklamnou agentúrou, v ktorej pracoval a zrýchleným krokom sa približoval ku budove. Otváraním vstupných dverí sa našťastie nemusel zdržiavať, pretože boli automatické. Nečakane ľahkými skokmi sa dostal na prvé poschodie. Ostávalo pár posledných metrov.

Ajajaj, to nevyzerá dobre. - pomyslel si, keď uvidel ako z jeho kancelárie vychádzal majiteľ firmy, ktorý bol očividne rozčúlený. Navyše išiel priamo oproti nemu. V úzkej chodbe sa pred jeho hnevom nebolo kam skrýť.

„Tento týždeň ste už tretíkrát prišli do práce neskoro! Viete čo to znamená?!“ - kričal, hoci už bol pri Milošovi tak blízko, že sa ich nosy takmer dotýkali.

„Že je streda?“ - vpadlo z neho neuvážene.

„Veď Vás tie srandičky prejdú! Nemyslíte si, že ste taký dokonalý. Už sme tu mali takých ako Vy. Mysleli, že sú nenahraditeľní. A ako dopadli? Kde sú páni nedotknuteľní teraz, čo? Vaše neskoré príchody a pohrdanie pravidlami, na ktorých sme vybudovali našu spoločnosť sú neakceptovateľné pre Vaše ďalšie zotrvanie vo firme. Odovzdajte všetky Vaše rozrobené projekty Neumannovi. Zajtra si už budete môcť pokojne pospať. Nemusíte sa unúvať sem chodiť, pretože tu ste skončili!“ - zakončil so zdvihnutým ukazovákom a zmizol za dverami na konci chodby.

„Tááák, to by sme mali...“ - povedal len tak sám pre seba.

Usadil sa do pohodlného kresla vo svojej kancelárii. Zapol počítač, ale nie preto, aby pracoval. Nasadil si na hlavu priliehavé slúchadlá, otvoril priečinok s názvom Trance a bez premýšľania v ňom označil niekoľko súborov. Dva kliky a v ušiach sa mu rozoznala jeho obľúbená hudba. Zhlboka vydýchol a zatvoril oči. Trvalo len pár sekúnd kým zaspal. Sen, ktorý sa mu teraz zdal, nevidel prvýkrát. Približne raz za týždeň sa ku nemu vracal už asi dva mesiace. Stále sa v ňom opakovala tá istá situácia. Scéna ako z amerického filmu, či kriminálneho seriálu. Celé sa to odohráva spomalene a díva sa na to z rôznych uhlov. Hustý dym zahalujúci

oblohu, takmer neznesiteľné teplo a oranžové plamene siahajúce do výšok. Priamo z ich stredu vystupuje Miloš. Kráča pomaly a vzpriamene a v náručí nesie bezvládne telo krásnej ženy, ktorej dlhé vlasy a šaty vejú vo večernom vetre. Vždy sa to končí rovnako. Prejde pár metrov, položí ju na zem a keď sa nad ňu nakloní, zobudí sa.

Splnený sen

Ani tentokrát to nebolo iné, zobudil sa skôr než sa dej posunul o krôčik ďalej. Do konca pracovného dňa toho už veľa neurobil. Rozrobené projekty sústredil do jednej zložky a na svoj USB kľúč si stiahol všetok obsah, čo považoval za dôležitý. Výpoveď ho príliš netrápila, v poslednej dobe chodil do práce už iba z povinnosti. Nadšenie, ktoré pre ňu kedysi mal, sa niekam vytratilo. Stereotyp a rutina sú dokonalými vrahmi akéhokoľvek zápalu pre vec. A mal na to aj iné dôvody.

Bol to dlhý deň. Dlhý, nezmyselný a premárnený deň. To si hovoril, keď kráčal na parkovisko k autu. Vtedy ešte netušil, že tento deň pre neho ešte ani zďaleka nekončí. Posadil sa do auta rozpaleného jarným slnkom a otočil kľúčom. Jeho dvadsaťročná škodovka iba ťažko zakašľala, niečo v nej zašramotilo a z výfuku sa valil kúdol hustého bieleho dymu. Nastalo ticho. Konečná. Miloš nahnevane vystúpil a z celej sily tresol dverami. Celý tento akt okorenil štiplavými nadávkami. Neostávalo mu nič iné, len ísť domov autobusom. Cestou na zastávku rozmyšľal nad tým, čím sa voči vesmíru tak previnil, keď sa mu neustále stávajú samé zlé veci. Neveril v karmu či podobné záležitosti, ale teraz si hovoril, že v minulom živote musel naisto vykonať niečo veľmi zlé.

Otrávený životom, na pokraji psychického i fyzického vyčerpania, nastúpil do autobusu. Ľudí okolo seba nevnímal, nezaujímali ho. Bez opýtania si k niekomu prisadol. Ani nevedel, či je to muž či žena. Zaklonil hlavu a zavrel oči. Sen, ktorý sa mu teraz zdal, bol omnoho intenzívnejší, než kedykoľvek predtým. Tentokrát vnímal všetky súvislosti a detaily. Nevidel len seba vystupujúceho z ohňa, videl všetko, celý sled udalostí, ktoré tomu predchádzali. Bol to práve ten autobus, v ktorom práve sedel. Niekoľko stoviek metrov za hranicou mesta šofér autobusu prudko strhol riadenie doľava, aby sa vyhol cyklistke, ktorá mu z neznámych príčin spadla takmer priamo pod kolesá. Vzápätí otočil volantom na opačnú stranu, pretože v protismere sa už nezastaviteľne približovali osobné autá. Po ďalšej náhlej zmene smeru sa kabína s cestujúcimi rozkývala a nech sa snažil najviac ako mohol, tomu, čo nasledovalo už nedokázal zabrániť. Desivé kvílenie pneumatík a výkriky vystrašených pasažierov prerušil nepríjemný zvuk pokrčeného plechu, ktorý sa šmýkal po vozovke zanechávajúc za sebou iskrivé ryhy. Sklenené výplne v okamihu explodovali a črepiny z nich sa rozleteli do všetkých smerov. Po niekoľkých metroch sa prevrátený autobus zastavil v oblaku prachu. Všetky zvuky niekam zmizli a nastalo strašidelné ticho, v ktorom sa zastavil čas. Všade okolo seba videl doráňaných ľudí a vo vzduchu bolo cítiť pach nafty, ktorá sa medzi črepinami miešala s krvou ranených. Než sa však stihol zamyslieť nad tým, ako je možné, že jemu sa nič nestalo, do autobusu ležiaceho na boku vrazilo prvé z áut. Nasledovalo ešte ďalších päť, ktorých vodiči nestihli dostatočne rýchlo zareagovať na nečakanú situáciu, čo sa pred nimi práve odohrala. To sa už kabínou začal šíriť hustý dym a objavili sa i prvé plamene. Tí, čo boli pri vedomí a dokázali sa ešte hýbať, dezorientovaní hľadali spôsob ako odtiaľto uniknúť. V tej bielej tme väčšina z nich zamierila ku vetracím poklopom na streche. Tadiaľ dnu prenikli prvé lúče svetla. V momente tam nastala tlačienica a dostať sa tadiaľ von bolo nemožné. Miloš si však našiel vlastnú cestu. Presunul sa do prednej časti autobusu a vykopol čelné sklo visiace už len na vlásku. Kým spravil ten dôležitý krok ku záchrane svojho života, ešte sa obzrel za seba. Z dymu sa smerom ku nemu blížila čiasa ruka. Nezaváhal ani na moment a pevne ju uchopil. Silno ju potiahol smerom ku sebe

a zistil, že tá ruka má i telo a tvár. Vzal tú nádhernú neznámu a vykročili spolu von, preč z toho desivého pekla. Cestou od vraku ju ochotne podopieral, lebo jej nohy ju neposlúchali a ustavične zakopávala a padala. Vzal ju teda do náručia, pomaly a vzpriamene sa vzdal'oval od horiaceho autobusu. V náručí niesol bezvládne telo krásnej ženy, ktorej dlhé vlasy a šaty viali vo večernom vetre. Keď mal dojem, že je už v bezpečnej vzdialenosti, položil ju na zem a naklonil sa nad ňu. Odhrnul jej červené vlasy a priložil ucho k jej ústam, aby sa presvedčil, že dýcha. Jej slabučký teplý dych ho upokojil. Až teraz, keď si vyberal z uší slúchadlá, v ktorých ešte stále hrala hudba, uvedomil si, že toto sa mu rozhodne nesníva. Vypol hudbu, aby mohol mobilom zavolať záchranku a neustále pritom dával pozor na tú neznámu krásku. Doudieraná a doškriabaná, no aj napriek tomu neobyčajne krásna. Vôbec nevnímal svet okolo seba, ani krv, čo mu tiekla z poraneného ramena. Jediná jeho starosť bola zachrániť túto nádhernú ženu. Sadol si za ňu, citlivo ju nadvihol a oprel o svoju hrud', nemohol ju predsa nechať len tak ležať na studenej zemi. Takto mal aspoň istotu, že je v poriadku. Prichýlil ju vo svojom náručí až kým prišla sanitka. Potom ju s dôverou odovzdal do rúk záchranárov a ich cesty sa rozišli. Nie však na dlho.

Pár dní na to ju opäť uvidel. Vracala sa z nemocnice autobusom domov. V momente ako ho zbadala vedela, že je to on. Aj keď ho predtým nevidela. Skrátka to vedela. Zaplatil za lístok a bez toho, aby počkal na výdavok, kráčal uličkou priamo za ňou. Čím bližšie ku nej Miloš bol, tým rýchlejší bol jej pulz. A keď pred ňou zastavil, mala pocit, že sa zastavilo aj jej srdce.

„Ahoj, môžem si prisadnúť?“ - opýtal sa, ale na odpoveď nečakal a posadil sa vedľa nej.

„Ja... Ja... Nevie... Nevie ako sa Vám poďakovať...“ - Júliou lomcovalo asi tisíc pocitov.

„To nie je potrebné. Nemáte vôbec za čo.“ - upokojoval ju Miloš s úsmevom, no akoby si to vzápätí rozmyslel a dodal: „Myslím, že pohár mäťového čaju by to spravil.“

Návšteva

Po niekoľkých dňoch intenzívneho písania sa nakoniec stretli. Miloš nervózne prešľapoval na mieste. Už chvíľu bol pred bráničkou jej domu, ale napriek tomu sa zvončeka ani nedotkol. Nervózne hľadel na hodinky. Prišiel o polhodinu skôr. Nemohol sa dočkať kedy ju opäť uvidí. Júlia na tom nebola inak. Výzerala ho z okna už pred hodinou. Zišla dole a otvorila mu dvere svojho domu. Dvere svojho srdca mu otvorila už dávno predtým, ale zatiaľ to nesmel vedieť. Po schodoch prešli spolu hore do kuchyne. Usadila ho za stôl oproti sebe, aby mala na neho čo najlepší výhľad. Zasnene sa na ňu pozeral, keď zalievala čaj. Zakrátko už kuchyňu naplnila vôňa čerstvej mäty. Spolu s jej parfémom tvorila dokonalý súlad. Vzrušujúca vôňa a ticho v nich vyvolávali neovládateľné chvenie a červenanie líc. Boli k sebe tak blízko, a napriek tomu, že po tom obidvaja túžili, ani jeden z nich sa toho druhého neodvážil dotknúť. Keby len dotknúť, vyhýbali sa dokonca i očnému kontaktu. Nemohli predsa riskovať, že ich pohľady prezradia starostlivo uchovávané tajomstvá, o ktorých aj tak obaja dobre vedeli. Čím dlhšie bolo ticho, tým ťažšie sa dokázali presvedčať, že je všetko v poriadku. Že sa nič nedeje a je to iba bežná zdvorilostná návšteva. Bolo potrebné nejakým spôsobom zakryť rozpaky a uvoľniť napätú atmosféru. Aj keď mal Miloš v hrdle poriadnu hrču, predsa len sa na to podujal a prehovoril.

„Ten čaj je vynikajúci.“ - zložil Júlii úprimný kompliment.

„Ďakujem.“ - odpovedala s úsmevom a pohľadom sústredeným na Miloša.

A ticho pokračovalo ďalej. Už už sa zdalo, že opäť niečo povie, ale ona si len priložila pohár k perám a odpila si malý dúšok čaju. Miloš ju nervózne kopíroval. Aj on si priložil pohár k ústam a po

azda najmenších dúškoch na svete pomaly znižoval hladinu teplého aromatického nápoja v sklenenom pohári.

„Je naozaj skvelý.“ - zdôrazňoval.

O tom čaji by sa dala napísať kniha. Umelci by sa predbiehali v tom, kto o jeho vône zloží krajšiu pieseň. Maliari by skúšali stovky rôznych kombinácií farieb, aby dosiahli ten neobyčajný odtieň nápoja, v ktorom sa práve odrážalo svetlo zapadajúceho slnka. Mohla by ho predávať a nedočkaví gurmáni by stáli v dlhých radoch, len aby si mohli na ňom pochutnať. Toľko pocitov v ňom vyvolávala táto atmosféra a jedinečná chuť, farba i vôňa jej mäťového čaju. Lenže on sa nezmohol na viac, než len na tie tri slová. Júlia neodpovedala. Iba sa na neho usmiala a v jej červených lícach sa objavili malé rozkošné jamky.

„Tá mäta je z tvojej záhradky?“ - pokúšal sa opäť o rozprúdenie konverzácie.

„Áno, je.“ - odpovedala stroho.

Ďalej bez slova sedeli a poháre s čajom zvierali v rukách tak silno, akoby to boli tie povestné posledné stebľá trávy, ktoré ich môžu zachrániť. Miloš sa nervózne hmýril na stoličke. Bol z tejto situácie nepokojný, i keď vo vnútri sa cítil šťastný. V jednom momente sa neúmyselne dotkol Júlie palcom na nohe. Okamžite sa narovnal a pokrčil nohy v kolenách.

„Čo všetko tam ešte pestuješ?“ - zareagoval čo najrýchlejšie, aby si nevšimla jeho rozpaky.

„Všeličo. Zeleninu, bylinky, kvety... Ak chceš, ukážem ti ju.“ - navrhla.

Milošovi sa roztriasli ruky, pretože zrazu myslel na veci, ktoré sa smú spomínať až po 22:00. Predstavoval si všetko možné, len nie paradajky či inú zeleninu. Jeho fantázia sa s ním zahrávala. Stálo ho to nemalé úsilie, aby sa tým predstavám vzoprel.

„Budem rád.“ - súhlasil a po pár minútach už zanechávali stopy medzi záhonmi byliniek a kvetov.

Bol prekvapený tým koľko rôznych druhov sa dá vypestovať na tak malej ploche. Nebolo jediného miesta, ktoré by bolo nevyužitú. Vo všetkom bol systém a poriadok. To bolo niečo, čo on poznal iba z rozprávania. Užíval si to. Konečne videl aj iný svet ako ten za klávesnicou počítača. Prešli okolo polička s jahodami a zamierili do skleníka. Ladne, ako baletka prekračovala z jednej strany na druhú. Nevedel sa vynadávať na tie akrobatické kúsky, pri ktorých vynikla jej štíhla postava. Jemu to až tak dobre nešlo a niekoľkokrát sa mu zaborila noha do hlíny.

„Pozor na hlavu.“ - upozorňovala ho Júlia na nízku kovovú konštrukciu.

Miloš zodvihol hlavu, aby sa pozrel čomu sa má vyhnúť. Ale v tom sa zapotácal a spadol do záhonu papričiek. Steny skleníka sa razom otriasali vibráciami hlasného smiechu. Úprimne, aj keď trochu škodoradostne, smiala sa Júlia z plného hrdla a nevedela prestať. Vyzeral tak bezmocný, keď sa snažil postaviť na nohy. Podala mu dľaň a pomohla mu vstať. Teplo z jej prstov prenikalo jeho vnútram a spôsobilo mu zimomriavky. Stáli pri sebe tak blízko, že sa ich pery takmer dotýkali a hľadeli si priamo do očí.

„Prepáč, mrzí ma to.“ - ospravedlňoval sa zahanbene, ale jeho vnútro bolo plné vzrušenia a rozpakov.

„Nič sa nestalo, to napravím.“ - upokojovala ho láskavým hlasom.

„Čo by si povedal na to, keby si sa išiel umyť? Ja zatiaľ pripravím niečo na večeru.“

Týmto návrhom Miloša vskutku zaskočila. Nezmohol sa na viac, než na tiché „áno“. Vrátili sa naspäť do domu. Predtým, než sa sa Júlia odobrala do kuchyne, ukázala Milošovi, kde je kúpeľňa. O minútku už počula charakteristický zvuk tečúcej sprchy. Bez zaklopania otvorila dvere kúpeľne a vošla dnu, aby sa presvedčila či dobre počuje.

„Mala som na mysli len ruky a tvár, ale v pohode...“ - smiala sa z plného hrdla, zatiaľ čo zaskočený Miloš nevedel ako sa má v sprchovacom kúte otočiť.

Cítil sa maximálne trápne. Takéto nedorozumenie! Akoby nestačilo, že sa strápijuce svojou ostýchavosťou, či tým, že spadol medzi papriky. Ku tomu ešte toto. Kým sa sprchoval myslel na to, že prvý dojem sa dá urobiť iba raz. A nebol si vôbec istý, aký dojem z toho všetkého v Júlii zanechal. Umyl sa a bez slova sa ku nej vrátil. Plne sústredená na varenie si ani nevšimla kedy vošiel do kuchyne. Sadol si za stôl do kúta a pozoroval ju ako pripravuje večeru. Zdala sa mu pri tom neveriteľne príťažlivá. Aj keď dobre vie, teda aspoň si to myslel, že ona na to teraz asi sotva pomyslí. Lenže jemu to nevadilo, bolo mu jasné, že on ju vidí inak ako sa vidí ona sama. Od prvého momentu ako uvidel jej tvár. Od prvého momentu ako počul jej hlas. V duchu obdivoval jej zručnosť a akúsi samozrejmosť s akou robila všetky potrebné úkony. Stála ku nemu otočená chrbtom a vlasy zopnuté v cope odhalovali jej hladkú šiju. Pohľad na ňu priam vyzýval k dotyku.

Ešte chvíľu sa díval na jej pôvabnú siluetu. Nemohol si pomôcť, predstavoval si ako hladí jej holý chrbát a dotýka sa kriviek jej príťažlivého tela. Rozmýšľal či aj ona niekedy myslí na neho takýmto spôsobom. Nikdy predtým o tom nehovorili, no zdalo sa že obaja sú na tom rovnako. Márne sa pokúšali skryť vzájomnú náklonnosť, aj keď boli príliš nesmelí, príliš opatrní na to, aby ktorýkoľvek z nich urobil ten rozhodujúci prvý krok.

Kým on sa zamýšľal nad ich neobyčajným vzťahom, kuchynou sa začala šíriť vôňa pečeného mäsa a všelijakých bylín. Nakoniec predsa len potíchu vstal a zo zadu sa ku nej priblížil. Opatrne ju chytil okolo pása a bradu si položil na jej plece. V prvom momente sa preľakla a stuhla. Od končekov prstov až kdesi do vnútra do hrude prešlo jej telom nečakané chvenie. Tak trochu zo strachu, tak trochu zo vzrušenia. Prekvapilo ju to. Najskôr chcela vykriknúť a odstrčiť ho, ale v zlomku sekundy si uvedomila, že na to nemá vôbec žiadny dôvod. Veď o takom niečom už pár dní tajne snívala. Uvoľnila sa a vychutnávala si teplo jeho dlaní, na svojom drieku. Jeho dych, ktorý cítila na svojej šiji ju upokojoval. Aj tep, ktorý sa jej pred chvíľou prudko zrýchlil, sa pomaly vracal do normálu. Vzápätí sa však opäť zrýchlil, keď sa jeho pery dotkli pokožky jej krku.

"Už sa na to teším. Istotne to bude perfektné." - zašepkal jej zblízka do ľavého ucha.

Uvoľnil objatie a predtým než sa vrátil späť za stôl, zhlboka sa nadýchol jej vône a ešte zľahka pohladil jej boky. Ruky sa jej rozochveli vzrušením. Musela sa veľmi ovládať, aby jedlo dokončila bez ujmy na zdraví. Nakoniec sa jej to predsa len podarilo. Uživali si nielen výborné jedlo, ale hlavne prítomnosť toho druhého. Po tom objatí sa akoby uvoľnili zábrany a otvorili dvere ku vzájomnému spoznávaniu. Celý večer sa rozprávali. O všetkom. Od vlastného detstva až po globálne problémy ľudstva. Zbližovali sa čoraz viac a čoraz viac si uvedomovali, že sú si v skutočnosti veľmi podobní, aj keď žili úplne iným spôsobom života. Slnko už dávno zapadlo a oni dvaja stále sedeli v kuchyni, pričom jeden z druhého nemohli spustiť oči. Letmý pohľad na nástenné hodiny však ukončil ich hlboké dialógy.

„Mal by som už ísť.“ - povedal Miloš, keď si uvedomil, že jeho zdvorilostná návšteva trvá o čosi dlhšie, než je za normálnych okolností vhodné.

„Ostaň.“ - opäť ho prekvapila Júlia, ktorú rozhovory s ním bavili tak veľmi, že pri tom nevnímala čas.

Vo vnútri cítila, že už nechce prísť ani o jediné minútu, ktorú by mohla stráviť v jeho prítomnosti. Nedávalo to zmysel, nikdy by o sebe nepovedala, že také niečo urobí. Ale, ako to už býva, láska nedáva zmysel. Ustlala mu na pohovke v obývačke a hoci Miloš tajne dúfal v niečo iné, aj tak bol rád. Bolo by to predsa len príliš odvážne. Pred tým, než sa ponoril do spánku vo voňavých bielych

perinách, zažlelal Júlii pekné sny. Oplatila mu to rovnako láskavými slovami, zhasla svetlo a stratila sa v tme za zavretými dverami. Cez sklenenú výplň ešte zazrel jej siluetu, keď sa zahalená do osušky vracala z kúpeľne do svojej izby. Nebolo pochýb o čom bude Miloš snívať túto noc.

Hlboko uprostred noci sa mosadzná kľučka na dverách obývacej izby pohla smerom nadol. Ktosi potíchu otvoril dvere a vstúpil dnu. Lupič to rozhodne nebol, pretože tá osoba sa aj v úplnej tme vyhla konferenčnému stolíku i ostatným nástrahám ako boli všadeprítomné kvetináče s izbovými rastlinami. Jemné ženské chodidlá sa zľahka dotýkali mäkkého koberca. Jej kroky nebolo vôbec počuť, a tak Miloš nič nepostrehol. Ďalej pokojne sníval svoj sen o Júlii. Odraz stretávacích svetiel auta prechádzajúceho po ulici za domom na krátku chvíľku odhalil jej identitu. Zatiaľ nespozorovaná, opatrne si kľučka na koberec ku pohovke so spiacim mužom. So zatajeným dychom sledovala jeho tvár a so záujmom počúvala ako dýcha. Chvíľu sa dívala na tie hlboké hnedé oči, ktoré ukradli jej srdce. Aj keď teraz boli zatvorené. A práve to ju tak fascinovalo. Premýšľala na tým, čo sa teraz odohráva na druhej strane jeho viečok. O čom asi sníva? Kiežby tak mohla nazrieť pod jeho viečka. Hoci mu to nepovedala, on i napriek tomu vedel, že jej nie je ľahostajný. Aspoň sa tým utešoval, keď presviedčal samého seba, že jeho sny sa môžu raz splniť. K splneniu jedného z nich bol teraz tak blízko a ani o tom nevedel.

Zatiaľ čo Miloš spokojne odfukoval, Júliou lomcovalo napätie a vzrušenie z toho, čo sa práve chystala urobiť. Natiahla k nemu ľavú ruku a takmer sa dotkla jeho hustých vlasov. Pohol sa! Okamžite stiahla ruku naspäť a pritisla si ju na ústa. Skoro zviskla z toho preľaknutia. To by bol koniec... - hovorila si v duchu. Srdce sa jej rozbúšilo a mala čo robiť, aby nespanikárila. Našťastie to bol iba planý poplach. Miloš len zamrmlal zo spánku niečo nezrozumiteľné a pokračoval ďalej v snívaní. Chvíľu to trvalo kým sa znovu upokojila. Pripadala si akoby mala opäť sedemnásť, aj keď odvtedy už pretieklo pár kubíkov vody dolu Váhom. Na moment o sebe zapochybovala a hovorila si, že sa asi úplne zbláznila, keď vystrája takéto veci. No zakrátko ju to prešlo a povzbudzovala samú seba k druhému pokusu.

Usmievala sa pri pomyslení na to ako asi Miloš zareaguje. Červenala sa a dúfala, že ho tým nevydesí. Párkrát zhlboka kontrolovaným spôsobom vydýchla. Ešte ho nechcela zobudiť. Ešte sa chcela aspoň pár minút na neho iba pozerieť. Skúmala každú vrásku v jeho tvári. Nemohla si pomôcť, pripadali jej neobyčajne príťažlivé. Keď sa dosýta nabažila pohľadom a prestalo jej stačiť iba sa dívať, naklonila sa nad neho. Vlasy si dala na jednu stranu, aby ho nebodaj nechtiac nepošteklila. Jej dych sa spomalil, ale vzrušenie sa stupňovalo. Teraz ju už nemohlo nič zastaviť. Tak veľmi ju príťahoval. Pomaly sa približovala až na lícach ucítila jeho horúci dych. Zrazu mala pocit, akoby sa jej srdce zastavilo. Ale nebolo to len jej srdce. Nežne pritisla svoje pery k jeho ústam, a vtom sa zastavil celý vesmír. Zrazu neexistovalo nič iba oni dvaja. Nebolo predtým, nebolo potom. Bolo iba teraz. V zlomku sekundy sa jej zmocnili obavy, či predsa len neprekročila hranicu. Milošove láskavé objatie a opätované bozky ju uistili, že sa vôbec nemá čoho báť. A nepustil ju ani vtedy, keď si uvedomil, že sa mu to nsníva.

Noc plná vášne

Jasné lúče sobotného slnka už nedočkavo klopli na sklenené výplne okien. Prestúpili nimi a vkradli sa do miestnosti, postupne ju celú naplňali svojim jasom. Snažili sa dostať do každého zákutia. Akoby niečo hľadali, akoby nič nesmeli ostať skryté. Ani párik milencov, túliacich sa k sebe na pohovke a spokojne snívajúcich, neunikol ich šteklivým dotykom. Zamračený Miloš si zatienil dľaňou tvár, aby sa okolo seba v polospánku poobzeral. Pokúšal sa nájsť mobil a zistiť koľko je hodín. Ale nakoniec svoju

snahu vzdal. Ľavicou objímal milovanú ženu, ktorá spočívala na jeho hrudi. Načo by mu bol mobil? V tejto chvíli nebol údaj o čase vôbec potrebný. Bol zbytočný ako smerovky na Audi. Všetko, čo potreboval, má práve v naručí. Kým sa zasnene díval na tú kučeravú krásku, premýšľal o tom, ako sa to vlastne stalo, že je teraz tu. Nevedel sa nabažiť tých krásnych pocitov, tých dotykov... Celý jeho život bol doteraz len o práci. V jednej práci skončil a presunul sa do ďalšej. Do bytu chodil iba spať. Ak sa to vôbec dalo nazvať spánkom. Častokrát to bolo len pár hodín. Pár hodín strávených uvažovaním nad všetkým, čo sa mu za deň prihodilo. Občas sa v myšlienkach zatúlal tak ďaleko, že ani on sám nevedel čo je skutočné a čo nie. Tentokrát si však bol istý, že toto nie je sen. V žiadnom prípade! Cítil predsa jej teplo, jej vôňu a počul jej pokojný dych. Nie, toto rozhodne nebol sen. Toto bol skrátka osud.

„Dobré ráno.“ - prerušil Milošove rozjímanie tichý ospalý hlások.

„Dobré ráno.“ - opätovoľ Miloš s úsmevom a hľadel na tie usmiate oči plné otázok, ale tiež plné šťastia.

Nemusela sa ho pýtať ako sa vyspal, či je spokojný a podobné veci. Jeho tvár doslova žiarila radosťou. To bola odpoveď na všetko čo ju zaujímal. Ani Miloš necítil nutkanie prerušovať túto chvíľu nepotrebnými slovami. Ešte viac Júliu k sebe pritísal a hľadel jej holý chrbát. Zavrela oči a mlčky si to vychutnávala. Takto by mohla byť celú večnosť. Alebo aj dve.

Celý deň strávili v jej dome. Rozprávali sa o všetkom možnom aj nemožnom, vymieňali si nežnosti a láskavé slová. Po neskorom obede, ktorý spoločne uvarili, sa opäť presunuli do záhrady. Miloš sa oboznamoval s bylinkami a úskaliami ich pestovania, aj keď vnímal asi každé tretie slovo. Hlavu mal ešte stále v oblakoch, ale vedel veľmi dobre prikyvovať. Netrvalo dlho a zastihol ich večer. Po chutnej večeri umyl Miloš riad a potom sa vybral do kúpeľne očistiť aj seba.

Ani teraz nechcela prísť Júlia o možnosť stráviť noc s mužom, ktorého milovala. Miloš vyšiel z kúpeľne rovno do obývačky, ale perinu ani vankúš na pohovke nenašiel. V celom dome bola tma, iba zo spálne prenikalo cez pootvorené dvere tlmené oranžové svetlo. Nasledoval ho a vošiel do izby. Na stenách sa vo svetle čajových sviečok mihotal tieň nádhernej ženy. Čistá a voňavá, zavinutá do osušky, čakala ho sediac na svojej posteli. Tichá hudba a vôňa sviečok ešte viac umocňovali túto horúcu atmosféru. S otvorenými ústami na ňu hľadel od dverí a ona sa iba smiala. Pripadal jej veľmi smiešny, keď tam tak prekvapene stál, strapatý a zahalený iba v Júliinom ružovom tričku.

„Poď ku mne.“ - povedala tichým hlasom a vystrela ku nemu svoju dľaň.

Ani na okamih ho nenapadlo, že by odmietol. Posadil sa ku nej tak, že sa objímali nohami a zblízka sa jej díval do očí. Konečne si ich mohol naplno vychutnať. Až teraz videl aké neobyčajné farby v sebe skrývajú. Júlia položila ruku na Milošove líce a končekmi prstov skúmala jeho tvár. Neponáhľala sa. Pomaly ho objavovala. Hoci po tom už dlho túžil, teraz bol nejaký nepokojný, zdalo sa akoby mal strach. Zrazu tam sedel úplne stuhnutý.

„Zavri oči.“ - zašepkala a chytila ho za končeky prstov.

Poslúchol a nechal sa viesť jej láskavým hlasom. Nevnímal takmer nič iba jej horúci dych a hlas, ktorý mu šepkal upokojujúce slová. Zdvihla mu pravú ruku a on ju poslušne držal hore. Čakal čo sa bude diať. Následne mu zodvihla aj ľavú. Aj tú držal hore, akoby sa vzdával. Vyzliecť mu tričko tak bola pre Júliu hračka. Vzápätí Miloš ucítil ako sa jej prsty dotkli jeho nahého tela. Keď ho nežne pohľadila po hrudi, prešiel ním vzrušujúci elektrizujúci pocit. Stále mal zavreté oči, a tak nevidel, že sa zbavila osušky, ktorá ju dovtedy zahaľovala. Pohľadila jeho boky a ramená, následne vzala jeho dlane a priložila ich na svoje prsia. Len tak zľahka. Ledva sa dotkli bradaviek. Pri každom dotyku si ticho

vzdychla. A on tiež. Potom sa k nemu z celej sily pritísla. V tom horúcom objatí vnímal, že ich srdcia bijú v rovnakom rytme. Nielen rovnako rýchlo, ale naraz. Udierajú v tom samom momente. Ešte chvíľu sedeli na posteli a navzájom sa obdarovávali bozkami a dotykmi. Hľadel jej vlasy, chrbát, boky... Zhlboka vdychoval jej očarujúcu vôňu.

„Milujem ako voniaš.“ - zašepkal jej trasúcim sa hlasom.

Sviečky pomaly dohárli a oni sa prikrytí tmou ďalej spoznávali. Ich bozky a dotyky boli čoraz odvážnejšie a čoraz vzrušujúcejšie. Po asi tisíc prvom bozku ostali ležať pritúlení ku sebe navzájom. Chvíľu len potichu ležali, potom sa Miloš trochu odtiahol. Ale iba preto, aby mohol hľadiť jej nádherné bruško. Zmyselne, nenásilne, nežne. Jej horúci dych bol čoraz rýchlejší. Priložil ucho na jej hrud' a počúval ako bije jej rozvášnené srdce. Vtom ucítil ako sa jej ruka pevne zaborila do jeho vlasov. Nechal bruško bruškom, nasledoval jej náznaky a priložil pery na jej krásne prsia.

"Áno..." - zašepkala, keď na nich ucítila jeho pery a zuby.

Bola bez obáv, lebo vedela, že k nim bude nežný. Návaly príjemných pocitov prúdili jej vnútram. Užívala si ich a spokojným vzdychaním mu dávala najavo, že to čo robí je jej viac než len príjemné. Celé jej telo sa otriaslo slastným vzrušením keď medzi stehnami ucítila jeho nezbedné prsty. Zľakol sa, nadvihol hlavu, aby zistil čo sa deje.

„Neprestávaj!“ - usmernila ho rázne a pritísla si jeho hlavu na prsia.

Po chvíli jej telom rezonovali tie najkrajšie pocity. Spotená a vzrušená, chvela sa v objatí milovaného muža. Objímal ju s hlbokou láskou, šťastný, že ju vidí uspokojenú.

„A teraz ty! Chcem ťa!“ - zašepkala vzrušene.

Júlia sa horlivo vrhla za svojim cieľom. Túžila uspokojiť muža, ktorého tak milovala. V okamihu celú spáľňu naplnila vôňa sexu a milovania. Vzdychanie spotených tiel, ktorých pohyby zapálili neutíchajúci oheň vášne. Nenásytne bažila po každom kúsku Milošovho tela. Nebolo miesta, ktorého by sa jej pery, alebo jazyk nedotkli. Zvlášť jednej časti jeho tela venovala osobitnú pozornosť. Všetko na ňom ju fascinovalo. Bola ako zhypnotizovaná, dravá, vášnivá, ale pritom dostatočne jemná. Čím väčšiu slasť Milošovi pôsobila, tým väčšmi ju to vzrušovalo. A Miloš nijako nezaostával. Bol rozhodnutý spoznať každú krivku Júliinho nádherného tela. Jeden druhému sa navzájom odovzdávali a obdarovávali sa pocitmi rozkoše. Horúce, spotené telá po sebe rytmicky kĺzali. Keď sa ich pery opäť spojili, spojili sa aj ich telá neoddeliteľným putom. Milovali sa, horlivo, živočišne, odovzdane. Ešte niekoľko zmyselných dotykov, niekoľko náhlivých intuitívnych pohybov a ocítili sa na prahu extázy. Tlkot ich srdc bol čoraz rýchlejší, až do momentu, keď sa Júliino telo zachvelo a ona so slastným vzrušením vykričala. To už Miloš nemohol ustáť a naplnil ju všetkou svojou láskou. Tep sa spomalil, rýchly dych vystriedalo tiché vzdychanie prerušované dotykmi pier. Horúce telá chladli v mokrom objatí. Zahalení perinou v ňom spokojne zaspali unaveným spánkom.

Nedeľa

„Nieee!“ - vykričol Miloš vytrhnutý zo spánku desivým snom.

V šoku sa prudko posadil a náhlivo sa snažil nahmatať pri sebe telo milovanej ženy. Chvíľku totiž trvalo, než sa jeho oči adaptovali na ranné svetlo. Srdce mu bilo tak silno, že div nevyskočilo z hrude a z čela mu stekali pramienky studeného potu. Keď sa na končekoch prstov ucítil kučeravé vlasy, trochu sa ukludnil. Ale jeho tep aj dych boli ešte stále rýchle.

„Čo... čo sa stalo?“ - pýtala sa vystrašená Júlia, pričom ho intuitívne ukryla v objatí.

„Mal som strašný sen... Strašný...“

„Neboj, už je dobre. Bol to iba sen...“ - upokojovala ho slovami aj dotykmi.

Milošov tep sa vrátil do normálu, ale jeho myseľ bola i naďalej nepokojná. Jeden sen sa mu už splnil. Bol by však veľmi nerád ak by sa mal splniť aj tento. Predstava, že by sa tak mohlo stať ho doslova desila a jeho vnútro zožierali strach a obavy.

„Čo ťa tak vystrašilo, zlatko?“ - pýtala sa so záujmom.

„Prepáč, Juli, nechcem o tom hovoriť...“

Miloš sa odtiahol a so smutnou tvárou si to namieril do kúpeľne. Júlii neostávalo nič iné, len to prijať a pokúsiť sa o to, aby na to čo najskôr prestal myslieť. Raňajky boli na to ideálnou príležitosťou. Čo iné dokáže upokojiť myseľ muža ako dobré jedlo? Dala sa teda do príprav.

Zakrátko sa v kuchyni objavil Miloš a uvidel tam pri sporáku stáť nádhernú ženu odetú len v zvodnej nočnej košeli. Jej vôňu vystriedala vôňa horúceho kakaa, ktoré mu podávala s láskavým úsmevom. Lenže Milošova tvár bola stále smutná. Bol šťastný aj smutný zároveň. Takýto pocit dovtedy nepoznal.

„Tak povedz, čo ťa trápi?“ - prisadla si k nemu čo najtesnejšie.

„Snívalo... Snívalo sa mi... že si zomrela...“ - zdôveril sa nakoniec a oči sa mu zaleskli slzami.

„Neboj, som tu, nič mi nie je. Som živá a zdravá. A tvoja!“ - dodala roztopašne.

Objala ho a pobožkala na jeho kakaové pery. V objatí cítila, ako sa jeho telo ešte stále chveje.

„Neboj, zlatko, bol to iba sen...“ - upokojovala ho. „Spravíme si dnes pekný deň, pôjdeme niekam na výlet. Čo ty na to?“

Miloš privolil a prekvapivo už asi po polhodine, držiac sa za ruky, kráčali ku autobusovej zastávke. Díval sa na svoju milovanú a popod fúz sa usmieval. Bola taká rozkošná. Každá bunka jej tela žiarila šťastím, že sú spolu. Že konečne myslel osud aj na ňu a doprial jej túto radosť. Tieto krásne chvíle. Prekypovala radosťou a tešila sa na všetko pekné čo ešte spolu zažijú.

Nastúpili do takmer prázdneho autobusu. Sadli si na predné sedadlá a vychutnávali si cestu i vzájomnú blízkosť. Za dedinou sa pred autobus z bočnej uličky natlačil kamión s drevom. Miloša to znepokojilo. Júlia si to okamžite všimla.

„Čo sa deje?“ - opýtala sa, aj napriek tomu, že to tak trochu tušila.

„Videla si Nezvratný osud 2?“ - odpovedal otázkou.

„Pokoje, také veci sa stávajú len vo filmoch. Alebo v zlých snoch. A toto presa nie je sen, aha...“ - bez varovania a so širokým úsmevom uštipla Miloša do ruky, aby ho presvedčila, že toto sa mu určite nesníva.

„Au! Dobre, dobre! Verím ti...“ - rezignoval.

„Veď preto! Lebo inak...“ - opäť priblížila prsty k jeho ramenu akoby ho chcela znovu uštipnúť.

Od toho momentu už Miloš nemyslel na ten zlý sen, čo ho tak vydesilo a vychutnával si prítomnosť. Nemyslel na to, čo by sa mohlo stať. Veď takých nepredvídateľných situácií môže byť celá hromada. Každý deň míňame množstvo potenciálnych nebezpečenstiev a pritom si ich ani neuvedomujeme. Prečo by sme mali svoju myseľ zaťažovať takýmito vecami? Nech urobíme čokoľvek, aj tak sa im nevyhneme. Keď nastane ich čas, prídu bez ohľadu na to, čo sme urobili, alebo čo ešte len spravíme. Ako povedala jedna stará šibnutá korytnačka: „Mnohí stretnú svoj osud na ceste, ktorou sa vydali, aby sa mu vyhli.“

Ruža

Dorazili do neďalekého mesta, nad ktorým sa na skalnom brale týčil starý opustený hrad. Teda skôr to, čo z neho zostalo. Povrávalo sa, že sa v ňom nejaký čas zdržiavali Templári, a tak bol vyhladávaným miestom. Aj mestský erb dokonca obsahoval typicky tvarovaný templársky kríž. Dobrodruhovia od všadiaľ sem privádzala najmä legenda o poklade, ktorý má byť vraj zakopaný niekde okolí hradu. Málokto z miestnych tomu však aj skutočne veril. Mnohí z nich už prehľadali okolité lesy krížom-krážom, no žiadny poklad sa nikdy nenašiel. Boli aj takí, ktorým to nesmierne vyhovovalo a postavili na tom svoje podnikanie. Ubytovacie zariadenia, turistickí sprievodcovia a v neposlednom rade výrobcovia a predajcovia suvenírov. Tí mali svoje stánky umiestnené priamo pod skalným masívom. Tam smerovali aj prvé kroky zaľúbeného páru. Neboli jediní, kto mal v úmysle kúpiť si niečo na pamiatku. Pri stánkoch sa to doslova hemžilo ľuďmi túžiacimi po nejakom suveníre. Niekoľko zamilovaných dvojíc, pár rodín s ukričanými deťmi a asi dva autobusy dôchodcov, ktorí sa predbiehali, aby sa im ušli tie najlepšie kúsky. Miloš nepatril medzi najtrepezlivejších ľudí na svete a naťahovať sa v dave zúfalcov o kus plastu, či kovu s nejakým logom, mu nepripadalo zaujímavé a ani dôstojné. Júlia však nástojila, že si chce niečo kúpiť a cielene použila na Miloša azda ten najzákernejší ženský trik. Oči. Mladík, odzbrojený „neviným“ ženským pohľadom, rezignoval. Proti tomuto nemal žiadnu šancu. Júlia si uvedomovala, že pre ňu urobí čokoľvek. Aj keby to malo znamenať, že tam bude desať či pätnásť minút nasilu stáť a trpieť tento dav ovečiek. Ale uvedomovala si aj, že je to muž. Navyše muž, ktorého rozhodne nechce stratiť. Tobôž nie, kvôli prívesku či niečomu podobnému.

„Ak nechceš, nemusíš tu stáť so mnou.“ - navrhla zhovievavo.

„Vážne? Tak teda dobre. Počkám ťa tam na lavičke.“ - ukázal smerom ku kvetinárstvu na druhej strane ulice.

Bozkom na pery spečatili túto obojstranne výhodnú dohodu. Hľadiac na rozmanité druhy kvetov, vedľa ktorých sedel, napadlo mu, že by mohol toto čakanie využiť a nejaký z nich pre svoju vyvolenú kúpiť. S výberom sa príliš nevyčerpával, voľba padla jednoznačne na ružu. Obzrel sa za seba a zdalo sa, že i Júlia je už vo finále, keďže v ruke držala pripravenú peňaženku. Zrazu sa ulicou ozval rachot padajúcich skál, ktoré sa uvoľnili zo skalného masívu a dopadli za jeden zo stánkov obďaleč. Ľudia na ulici akoby zamrzli a ich pohľady sa upierali jedným smerom. Hore na bralo. Zrazu jeden z nich vykrikol: „Pozor, padajú ďalšie!“ Miloš sa rozbehol k Júlii, pretože práve nad tým stánkom sa zosunula ďalšia časť skalného brala. Niektorí utekali čo najďalej odtiaľ, iní, medzi nimi aj Júlia, dúfali, že ich pred padajúcimi kameňmi ochráni drevená strecha stánku. Miloš sa tam zjavil v zlomku sekundy, zo zadu ju objal a chránil vlastným telom. Našťastie to bolo len pár malých skál, ktoré sa ku stánku ledva dokotúľali.

„Si OK?“ - pýtal sa starostlivo, aj keď odpoveď poznal.

„Áno, je mi fajn, ty môj hrdina.“ - ozvalo sa z Milošovho náručia.

Vtom sa pred nimi z ničoho nič zjavil podivný muž. Zapichol nôž do hrude mladej ženy, vytrhol jej peňaženku z rúk a zmizol kdesi v dave. Júlii sa podlomili nohy, takmer bez slova sa zošmykla na zem, ktorá už bola na červeno sfarbená jej krvou. Miloš stál v šoku a stuhnutý zvieral v ruke ružu zmočenú krvou svojej priateľky. Tety v dave okamžite začali kričať jedna cez druhú. Všetko však zatienilo hlasité „Niééé!“, to bolo znamením, že osud vyplnil ďalší z Milošových snov.